

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ 'Εν Ἀθῆναις φρ. 18—'Εν δὲ ταῖς ἑπαρ. φρ. 16—'Εν τῷ ἔξωτ. φρ. 20.

Β. ΓΑΒΡΙΛΙΑΔΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ.

ΤΙ ΕΙΜΕΘΑ;

Τὸ πολεμικώτερον ἔθνος τοῦ κόσμου, ὅταν τόσοι εἴμεθα πεπεισμένοι ὅτι δὲν θὰ γίνῃ πόλεμος, ὅσον ὅτι κατὰ βάθος ἀσπονδοτέρους παρ' ἡμᾶς ἔχθρους οὔτε εἶχε οὔτε θὰ ἔχη ὁ πόλεμος. Εἴμεθα τὸ ἀπολεμώτερον ἔθνος τοῦ κόσμου ὅταν ὀλίγον μᾶς περάσῃ ἀπὸ τὸν νοῦν ὅτι μποροῦν τὰ ψέματα νὰ γίνουν ἀλήθεια.

'Εάν ἄλλο δὲν ἐκερδίσαμεν ἐκ τῆς Καταίγιδος τῆς 'Επιστρατείας, ἀλλὰ τὴν ἀλήθειαν αὐτὴν τὴν κατεκτήσαμεν μὲ τὸ σπαθί μας, ἂν ἐπιτρέπηται νὰ μεταχειρισθῶμεν τὴν φράσιν αὐτὴν. Μπορεῖ ἕκαστος ἐξ ἡμῶν νὰ τὴν γράψῃ εἰς τὸ μέτωπόν του καὶ ἔπειτα νὰ μεταβάλλεται εἰς Νάρκισσον πρὸ τοῦ καθρέπτου του.

'Η συμμορία τῶν δικηγόρων ἥτις παρέλαβεν ἀπὸ τὰς χεῖρας τῶν ἀγωνιστῶν αἰμοσταγὲς ἀκόμη τὸ Κράτος ἵνα τὸ κυβερνήσῃ, τὸ κατέστησεν ἀντάξιον τῆς ξηρᾶς κεφαλῆς τῆς. 'Εάν ἀναμετρηθοῦν ποτε αἱ ζημίαι τὰς ὁποίας ἡ τάξις τῶν δικηγόρων, ἀμαθῶν, στρεψοδίκων, λογοκόπων, ἀκάρδων, φιλαδίκων, φλυᾶρων, μωρῶν, ἀνευ οὐδεμιᾶς θετικῆς ἰδέας εἰς τὸν ξηρεγκέφαλόν των, ἀνευ οὐδενὸς εἰλικρινοῦς αἰσθήματος εἰς τὴν ψευδοκαρδίαν των, ἐπέφερεν εἰς τὰς διαφόρους κοινωνίας, οἱ Ἕλληνες δικηγόροι θὰ κρεμασθοῦν πρῶτοι, διότι αὐτοὶ ἐξήσκησαν ἐπὶ πεντηκονταετίαν τὸ μονοπώλιον τῆς πνευματικῆς ἡγεμονίας εἰς τὸν τόπον αὐτόν, αὐτοὶ διοικήσαντες, νομοθετήσαντες, οἰκονομήσαντες, στρατηγήσαντες, ἐπαναστατήσαντες, κλέψαντες! Εἰς τὰς ἄλλας κοινωνίας τὰ ἀνωφελῆ, τὰ παράσιτα αὐτὰ ὄντα διὰ τοῦτο ἐβλάψαν ὀλιγώτερον, διότι ἡ φθοροποιός των, ὡς μισασμάτων, ἐνέργεια, ἐξουδετερώθη ὑπὸ τάξεων ἄλλων ἐπιστημόνων, τῶν ὁποίων ἡ ἐπὶ τῆς πολιτείας ἐπήρεια εἶναι ὡς ἡ τοῦ εὐκαλύπτου ἐναντίον τοῦ τέλματος, ὡς ἡ τῆς ἐλευθερίας ἀτμοσφαίρας ἐναντίον χώρου ἀποκεκλεισμένου ἀπὸ πάσης μετ' ἀέρος συγκοινωνίας. Ἀλλὰ ἐδῶ, εἰς τὴν κλασικὴν γῆν τῶν φώτων καὶ τῆς ἀγγραμματωσύνης, ἡ δικηγορικὴ ἐξηπλώθη παντοῦ, ὡς σύννεφον ἀκρίδων, ἐξαντλήσασα πᾶσαν εὐφορίαν, ξηράνασα πᾶσαν ἰκμάδα ἐπιστή-

μης, πνεύματος, ἀληθείας. Οἱ ἱατροὶ ἐκόλλησαν ἐκ τῆς ἐπιδημίας καὶ ἐγίναν δικηγόροι (Λομβάρδος!) Οἱ στρατιωτικοὶ ἐγίναν δικηγόροι· οἱ δημοδιδάσκαλοι δικηγόροι· οἱ ξενοδόχοι δικηγόροι (Φινόπουλος!) ὅλοι δικηγόροι, δικηγόροι. Καὶ τί γνωρίζουν ἐκ πλουτολογίας, κοινωνιολογίας, πολιτευματικῆς οἱ δικηγόροι; 'Ο,τι τοὺς διδάσκουν περὶ αὐτῶν μωροὶ Ἀρμενόπουλοι καὶ συντροφία, ὅ,τι ἡ διεφθαρμένη Ῥώμη κατέλιπεν ὡς περιττώματα συβαριτικῶν ὀργίων εἰς Πανδέκτας καὶ εἰσηγήσεις, ὅ,τι τὸ μωροβυζάντιον ἐκληροδότησεν ἀντάξιον ἐγκεφάλων μαλακιζομένων καὶ πνευμάτων εὐρωτιῶντων.

Δὲν ἐτυμπάνισαν ὅπου οὐκ ἀνθρώπου οἱ δικηγόροι ὅτι ἡ Ἑλλὰς δι' αἵματος κατέκτησε τὰς πολιτικάς τῆς ἐλευθερίας;

Εἴμεθα λοιπὸν λαὸς ἐλεύθερος ὅταν τὴν ἐφαρμογὴν νόμου ὑπὸ τῶν ἀντιπροσώπων τοῦ ἔθνους ψηφισθέντος τὴν ἀποκαλούμεν ὅλοι ἀπὸ Δημοσθένους Βουρδούση μέχρις Ἀλεξάνδρου Κουμουνδούρου καὶ ἀπὸ Βαβολίνης μέχρις Ζαῦμη δικτατορίαν, τυραννίαν, προδοσίαν, σκάνδαλον, αἵσχος, τοῦ συντάγματος καὶ τῶν ἐλευθεριῶν καταπάτησιν; Εἴμεθα λαὸς ἐλεύθερος ὅταν δὲν παραδεχώμεθα ὅτι ἡμεῖς στρατολογούμεν ἡμᾶς, ἡμεῖς φορολογούμεν ἡμᾶς, ἡμεῖς σκληραγωγούμεν ἡμᾶς, ἀφοῦ ὅ,τι ἐν ἐλευθέρῳ λαῷ γίνεται πηγὴν ἄμεσον καὶ αἰτίαν ἔχει αὐτὸν τὸν ἐλεύθερον λαόν; Εἴμεθα λαὸς ἐλεύθερος ὅταν δὲν ἐντρεπώμεθα νὰ λέγωμεν ὅτι ὁ 'Ριζόπουλος μᾶς στρατολογεῖ, αὐτὸς μᾶς συλλαμβάνει καὶ μᾶς σύρει εἰς τὸ Θησεῖον καὶ εἰς τὸ Δῆλαμι, διότι αὐτὸς ὁ ἀπονενοημένος ἀπεφάσισε νὰ κηρύξῃ τὸν πόλεμον κατὰ τῆς Τσορκίας;

Κατὰ ταῦτα δὲν ὑπάρχει Ἑλλὰς, ὑπάρχουν ἄτομα τυραννοῦντα καὶ λαὸς τυραννούμενος. Δὲν ὑπάρχει κράτος, ἀλλ' οἰογένειαι ἐκμυζῶσαι καὶ τόπος ἐκμυζώμενος.

Οὔτε αὐτὴν τὴν πολιτικὴν ἐλευθερίαν, τὴν φαντασιώδη καταντῶσαν ἀπέναντι τῆς κοινωνικῆς ἐλευθερίας καὶ τῆς ὕλικης εὐημερίας, δὲν κατάρθωσαν νὰ κατακτήσουν οἱ ἀρεϊμάνιοι τῆς φλυαρίας πολεμισταὶ καὶ ἀρεϊμανιώτεροι τῆς ἰδιοκτησίας καὶ τοῦ ἐμπορίου ἐκμεταλλεῦται, οἱ δικηγόροι.

Κατὰ ταῦτα δὲν ζητεῖ ἄνδρας ἢ Ἑλλὰς, ζητεῖ ὁ Τρι-
κούπης.

Καὶ ὁ Φωτῆλας ἔχει δίκαιον νὰ λέγῃ εἰς τοὺς ἰδιούς του:
Μὴν πηγαίνετε. Αὐτὸ εἶναι τὸ ρουσφέτι μου.

Καὶ ὁ Κουμουνοῦρος ἔχει δίκαιον νὰ διεκτραγωδῇ μὲ
ἀληθῶς κάλαμον Θουκυδίδου τὴν Ἑλλάδα ἐρημωθείσαν, νή-
πια, γυναῖκας, γέροντας ἀπορφανισθέντας, διότι 16 χιλιάδες
ἀνδρῶν κατετάχθησαν εἰς τὸν στρατόν.

Ποῦ εἶναι ὁ ἤλεκτρικὸς ἐκεῖνος σπασμὸς, ὁ στιγμηδὸν ὡς
δακτύλιος ἐνὸς αἰσθήματος περιβάλλον ἓνα λαὸν καὶ ἓνα
τόπον, ὅταν μία ἰδέα μεγαλείου ἀνατελῇ, ὅταν ἐν αἴσθη-
μα τιμῆς ἐκραγῇ, ὅταν εἰς πόνοσιν στοργῆς πρὸς ἀδελφούς ἀ-
ναφανῇ; Ὅχι, ἐδῶ ἐκάστη ἐπαρχία καὶ βασιλείον, ἕκαστος
δῆμος καὶ ἐπικράτεια.

Διότι ἡ ἐλευθερία τὴν ὁποίαν ἐδημιούργησαν καὶ ἐνομο-
θέτησαν δικηγόροι πολιτικοὶ δὲν ἦτο δυνατόν νὰ εἶναι ἐ-
λευθερία, ἀλλὰ ἀπάτη καὶ ἥττων λόγος, ἐξ ἐκείνων τοὺς
ὁποίους μεταχειρίζονται εἰς τὰ δικαστήρια, ὑπερασπιζόμε-
νοι ἐν οἰκόπεδον διὰ νὰ τὸ διαμελίσουν, μίαν ἰδιοκτησίαν
διὰ νὰ τὴν ἀρπάξουν.

Παρατηρήσατε τί ἐγένετο εἰς τὸ Βέλγιον, μὴ παραδοθὲν
εἰς χεῖρας ψωροδικηγόρων διὰ νὰ μεταβάλλουν εἰς ἐμπόριον
σιτηρῶν ἢ γυαλικῶν τὴν πολιτικὴν.

Τὸ Βέλγιον εἶναι ἀληθὲς· εἶχε καὶ Βασιλέα. Εἶχε βασι-
λέα ἄνθρωπον τὸν Λεοπόλδον. Ὅχι νὰ λέγῃ τώρα ἀνακα-
τόνουμεναι, εἶμαι σατράπης· τώρα δὲν ἀνακατόνουμεναι, φα-
γωθῆτε· ὡς πεισματάρικο μωρὸ τὸ ὁποῖον τώρα τρώγει,
τώρα δὲν τρώγει. Ὁ βασιλεὺς ἐκεῖ, ὁ πατὴρ Λεοπόλδος,
συνεδίβασεν ὅλον τὸν πρὸς τὴν ἐλευθερίαν σεβασμὸν του
πρὸς πραγματικὴν ἑαυτοῦ ἐπιρροὴν ἐπὶ τοῦ τόπου. Εἶπε:
θὰ ὀχυρώσω τὸ Ἀντβέρπεν ἐναντίον τῆς βουλῆς· καὶ τὸ
ὀχύρωσε. Ὁ κάμω στρατόν· καὶ τὸν ἔκαμε. Καὶ ἠδύνατο
πάντοτε νὰ ἐπαναλαμβάνῃ τὸν ὑπερήφανον ἐκεῖνον λόγον
του: «Τὰ ἄλλα κράτη ἀπαιτοῦν μῆνας ἵνα προπαρα-
σκευασθῶν, ἡμεῖς μόνον ἐβδομάδας.» Καὶ τί εἶναι τὸ Βέλ-
γιον ὡς ἀριθμὸς στρεμμάτων; Ἑλλὰς. Ἀλλὰ τί ὡς πλη-
θυσμὸς; Τέσσαρες Ἑλλάδες. Τί δὲ ὡς βιομηχανία, ὡς
ἐμπόριον, ὡς ἐπιστήμη, ὡς στρατός, ὡς λειτουργία συντάγ-
ματος; Ἑκατὸν τέσσαρες Ἑλλάδες.

Ἡ ἐλευθερία ἐδῶ ἦτο διὰ τοὺς δικηγόρους, ὅχι διὰ τὸν
λαόν. Ἐὰν ἦτο διὰ τὸν λαόν, σήμερον αὐτὸς καλούμενος
εἰς τὰ ὅπλα θὰ συνέρρεεν ὅλος· θὰ ἐγνώριζεν ὅτι αὐτὸς
καλεῖ ἑαυτόν.

Ἡ νομοθεσία ἦτο διὰ τοὺς δικηγόρους καὶ τοὺς στρατιω-
τικούς τοὺς ὁποίους φοβοῦνται ἐκεῖνοι καθὼς δειλοὶ καὶ ἀδύ-
νατοι. Ἐὰν ἦτο διὰ τὸν λαόν, σήμερον ὁ λαὸς θὰ ἦτο
στρατιώτης, ὡς εἶναι ὁ Ἑλβετικὸς λαὸς στρατιώτης, ὡς εἶ-
ναι ὁ Βελγικὸς λαὸς στρατιώτης. Ἐὰν ἦτο διὰ τὸν λαόν,
σήμερον ἡ Ἑλλὰς δὲν θὰ εἶχε στρατὸν ὅστις δὲν εἶναι λαὸς,
θὰ εἶχε λαὸν ὅστις θὰ ἦτο στρατός.

Ἡ παιδεία ἦτο διὰ τοὺς δικηγόρους, ὅχι διὰ τὸν λαόν·
ἐὰν ἦτο διὰ τὸν λαόν, σήμερον δὲν θὰ εἶχομεν πανεπιστή-
μιον, θὰ εἶχομεν τέλεια δημοτικὰ σχολεῖα εἰς τὰ ὅποια νὰ
διδάσκουν ἀληθεῖς ἐπιστήμονες, ὅχι τῶν βλακοκομείων δρα-
πέται, ἰησοῦται εἰς τὰ φανερά καὶ εἰς τὰ κρυφὰ ῥοδοκόκ-
κινοὶ ἀσελγεῖς ὡς γλουτοὶ πιθήκων· θὰ εἶχομεν τεχνικὰς
σχολὰς ἐξ ὧν ν' ἀποφοιτῶσι πεφωτισμένοι ἔμποροι, ὅχι
μπακάληδες, καὶ νεολαία ὀργῶσα εἰς βιοτεχνίαν, ὅχι εἰς τὸ

κτηνώδες ὑπαλληλικὸν στάδιον. Ἐὰν ἦτο διὰ τὸν λαόν,
σήμερον δὲν θὰ εἴμεθα διηρημένοι εἰς Βλάχους καὶ εἰς Φράγ-
κους, θὰ εἴμεθα ὅλοι Ἕλληνες, εἰς τόπος, μία δύναμις. Καὶ
δὲν θὰ ἐτρέφομεν Μιστριώτας νὰ κλέπτουν σχόλια γερμα-
νικὰ, Τσιθανοπούλους ν' ἀνταλλάσσουν τὸν πήχυν δι' οὐ με-
τροῦν τήν τιμάν· ἐδῶ καθεγηγοῦ, Δαμαλάδες διὰ νὰ
τρώγῃ εἰς ἕκαστον πρόγευμα ἐν χοιρίδιον καὶ ν' ἀποχοιρόνω-
σιν οὕτω τὴν γλῶσσαν τῶν, οὔτε Μπαλάνους ἢ Βενιζέλους
ὡς ἄκρα ἄνωτα ἱατρικῆς σοφίας καὶ γνώσεων.

Ὁ προῦτολογισμὸς ἦτο διὰ τοὺς δικηγόρους, δὲν ἦτο διὰ
τὸν λαόν· ἐὰν ἦτο διὰ τὸν λαόν, σήμερον θὰ εἶχομεν δρό-
μους καὶ μετὰ τῶν δρόμων διπλασίας προσόδους καὶ διπλα-
σίαν ζωήν.

Τί εἴμεθα λοιπόν;

Δούλοι τῶν δούλων μας· διότι βασιλεὺς, βου-
λευταί, ἀξιωματικοί, δικασταί, εἶναι λειτουργοὶ τοῦ κρά-
τους· καὶ λειτουργοὶ θὰ πῃ: **δούλοι.**

Καλιδάν.

ΦΡΟΥ-ΦΡΟΥ.

Ἐπρόκειτο περὶ κατατάξεως εἰς τὸν στρατόν. Ὁ λόγος
ἦλθεν εἰς τὸν φίλον μας ποιητὴν Ε.

Εἰς ἐκ τῶν παρακαθημένων:

— Μὰ τί αὐτὸν θὰ πάρουνε εἰς τὸν στρατόν ἢ τὸν μύ-
τον του; Δὲν μποροῦν καὶ τοὺς δυῶ.

Τὴν ἐπαύριον τῆς ὑπὸ τοῦ Γραφείου τοῦ Τύπου παύσεως
ὅλων τῶν ἐλληνικῶν ἐφημερίδων Κωνσταντινουπόλεως, ὁ
ἀρχισυντάκτης τῆς *Βακχῆς* ἀποτεινόμενος ἐν κυρίῳ ἄρθρῳ
πρὸς τοὺς Ἕλληνας συναδέλφους τοῦ ἔγραψε: α' Ἐλᾶτε
τώρα νὰ συζητήσωμεν ἐλευθέρως.

Il doit être spirituel cet embécile!

Ἐντὸς βαγονίου πρώτης θέσεως:

— Ἡθελος νὰ φυλακισθῇς σ' τοῦ *Κόκλα*;

— Ὦ! εἰς *Ισόβια* δεσμά.

Πληροφορούμεθα ὅτι ὁ διάσημος ἀνταποκριτὴς τοῦ Γλάδ-
στανος καὶ προμηθευτὴς ἀχύρων εἰς τοὺς Τούρκους κ. Με-
νέλαος Νεγρεπόντης ὑπεχρέωσε τὸν κ. Φιλήμονα νὰ γράφῃ
αὐτὸς εἰς τὸν *Αἰῶνα*. Ὁ κ. Φιλήμων τὸν κατέστησεν
εἰδικὸν συντάκτην τοῦ δρομολογίου τοῦ Βασιλέως. Ἐντεῦ-
θεν τὰ καθημερινὰ πρῶτα διάφορα περὶ τοῦ *αἰωρίου* αὐτοῦ
θέματος.

Εὐφύης φίλος μας ἔλεγεν:

Ἡ βιβλιομανία τοῦ νῦν Ἐφόρου τῆς Ἑθνικῆς Βιβλιοθή-
κης τὸν κατήντησε κύριον *Φιλήμονα* καὶ *κᾶτι*.

Εἰς θαυμαστῆς τοῦ μεγαλομύτου τοῦ ἡθοποιοῦ Πετρίδου
ἔλεγε:

— Εἶναι τὸ nez plus ultra.